

været prøvet her, var det vistnok ogsaa ganske naturligt, at man tog en saadan Bestemmelse; men hvorledes det er gaaet med denne Revisionsbestemmelse, det have vi jo seet. Vi have jo seet, hvor mange Aar efter hinanden Hærløvsforlaget er blevet bragt frem i Rigsdagen, og at det først er i Aar, at det er naaet at komme ind i dette Thing; her er det første Gang, at det er naaet saa langt, at det er kommet til os. Jeg tror, at det, som man væsentligst maa søge at bevare, er den Fasthed, som tilbøds har vundet Indgang i Hæren, efter at Hærløven af 1867 endelig blev gennemført. Der skal jo en Del Aar til, førend alle Albersklasserne rykke op, men nu er det jo blevet gennemført; nu er man tilbøds hjemme i disse Forhold, og det, som man altsaa nu bør arbejde hen til, det er at søge at raade Bod paa de Mangler, som have vist sig ved Hærløven af 1867, men man skal ikke kuldkaste Principerne eller kaste dem imellem hinanden og danne noget helt Nyt, saa at vi igjen komme til at staa i Usikkerhed i alle mulige Forhold, selv om vi forresten kunde bruge det Nye. Med Hensyn til Revisionen, da har jeg ikke kunnet billige Regjerings Optræden i de tidligere Forslag, lige saa lidt som jeg kan billige dens Optræden i visse Retninger i dette Lovforslag, fordi der er brudt med den Kabresinddeling, som blev indført ved Hærløven af 1867. Jeg forstaar meget godt, hvorfor Regjeringen iaar har maattet reducere Bataillonernes Antal fra 30 til 28, men hele den foreslaaede Inddeling vil bryde med det nu Bestaaende og bringe en Usikkerhed tilstede, som man saa meget som muligt bør søge at undgaa. Dette vilde ogsaa i det Væsentligste være undgaaet, dersom Folkethingets Mindretals Forslag var gaaet igennem, og Regjeringsforlaget altsaa var blevet ændret derefter. Jeg skal derfor strax paa Forhaand erklære, at saaledes som dette Mindretalsforslag er gennemført i dets væsentligste Momenter, kan jeg ganske tiltræde det, og den høitærede Minister har jo ogsaa indrømmet, at Regjeringen muligvis kunde gaa ind derpaa. — Naar jeg har erklæret, at jeg anser Forslaget, saaledes som vi have modtaget det her i Thinget fra Folkethinget, for ubrugeligt, saa skylder jeg at nævne nogle af de Grunde, hvorfor jeg er kommen til dette Resultat, og jeg skal da først nævne Uddannelses-tiden. Naar vi ere komne til det Resultat, at vi se, at en kort Uddannelses-tid af 6 Maanedes har kunnet give os Soldater, der ere saaledes uddannede, at vi kunne sige, at de ere brugelige, at man kan være tjent med dem, hvorfor skal de vi saa strax gaa hen og kuldkaste dette Princip og sige: nu have vi naaet Noget, som vi kunne bruge, og saa kunne vi slippe Næse af derpaa? Det er efter min Mening en stor Feil, saaledes at vedblive at klippe af den ene Gang efter den anden; det gaar i Virkeligheden ikke. — Det næste Punkt er, at, efter at Folkene have været indkaldte i 6

Maanedes, nemlig først 4 Maanedes til Uddannelse, derefter 1 Maaned til større Øvelser, og derefter atter 1 Maaned til en Førsteuddannelse, skulde man ikke i Fredstid kunne indfalde dem mere end end een Gang endnu, nemlig i 30 Dage, og dermed skulde da Uddannelsen være endt. Det er ikke alene den menige Mand, som skulde slippe fra det paa denne Maade, men den største Del af Befalingspersonalet skulde ogsaa slippe fra det med denne korte Tid, og der er tillige, vel at mærke, den Forskjel fra den nuværende Ordning, at det Befalingspersonale, som det tidligere har vist sig, at man ikke har kunnet skaffe tilveie ad Frivillighedens Veie, det vil man nu tvinge frem og paalægge Byrden af et helt Aars Tjenestetid for at kunne uddanne det til Befalingspersonale. Paa denne Maade vilde det maasse være muligt at bringe en Del af dem en saadan Uddannelse i theoretisk Retning, at man kunde sige, at de til Nød kunde gaa an, men derefter giver man dem en praktisk Uddannelse i 3 Maanedes og derefter igjen i 30 Dage og dermed skulde de være færdige. Dermed skulle de da gaa ind og være ikke alene Førere, Lieutenanter, men maasse Kompagniførere i dette Landeværn, som er paatænkt. Jeg vil beklage Enhver, som skulde staa under slige Førere, gennemgaaende taget; thi der kan jo være Enkelte, som have saa meget Talent, at de i den korte Tid virkelig kunne blive dygtige Førere, det benægter jeg ikke; men at ville tvinge Udskrivningsmassen paa den Maade til at staa under disse Folks Ledelse i Felten, vilde jeg anse for i højeste Grad uforsvarligt. — Der er endelig kommet en tredje Bestemmelse ind i dette Lovforslag, som jeg ligeledes vilde anse for i højeste Grad fordærlig. Det er med Hensyn til Maaden, hvorpaa man vil bevæbne de Aargange af Landeværnet, der ere hjemsendte. Jeg skal nævne en Omstændighed, som for sig alene er mere end tilstrækkelig til at begrunde min Mening derom. Som de Herrer bekjendt, have vi været saa heldige i Hæren at faae et Baaben, som er et godt Baaben og et Baaben, som Soldaten har Tillid til; men det er tillige et Baaben, som skal behandles med en høj Grad af Omhyggelighed, og jeg tror, at man med Sikkerhed kan sige, at der vist neppe noget andet Sted er en Armee, som behandler sine Baaben med den Omhyggelighed som vor. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at der foretages aldrig nogen som helst Øvelse, hvorved Geværer blive brugte, uden at de hver Gang blive gjort rene; forinden man rykker hjem og kommer i Kvarter, ere Folkenes Geværer gjort rene. Der sker ugentlig Efterhyn af Geværerne af Bøssagemagerne for at holde dem i Orden. Dette er en Nødvendighed; thi uden Sligt vilde Baabnene snart være ubrugelige. Nu gad jeg vist, hvorledes man skulde holde Kontrol hermed, eller hvorledes man skulde kunne vente, at slige Baaben, naar de bleve delte ud omkring paa Landet, efter